

Uz veliko slavlje duž puta u Vukovar je 08. lipnja 1997. stigao Vlak Mira koji je poveo predsjednik dr. Franjo Tuđman. Time je počela izvršna etapa u mirnoj reintegraciji Podunavlja u hrvatski državno pravni sustav. Misija UNTAES-a završila je u siječnju 1998. kada je Hrvatska ovladala cijelim međunarodno priznatim teritorijem.

I za kraj ovog uvoda evo što je na početku govora tog 08. lipnja 1997. u Vukovaru rekao predsjednik Tuđman, navodimo:

„Sveta Marijo i dragi Bože moli za sve nas, da budemo prije svega kršćani, da znamo praštati, da znamo ne samo moliti nego i stvarati novi život.

Odmah na početku bih podsjetio - pobjednik koji ne zna praštati taj sije klice novih razdora i budućih zala, a hrvatski narod to ne želi. Nije želio ni sve ono što smo ovdje pretrpjeli u Vukovaru i u čitavoj Hrvatskoj, i s ovim programom koji smo ovdje priredili željeli smo to dokazati. U ime hrvatske državne delegacije zahvaljujem svima koji ste došli s nama u “Vlaku mira”, u vlaku pomirbe, ali i svima vama koji ste nas dočekali ovdje s istim namjerama. Taj naš dolazak u Vukovar, u taj simbol hrvatskih patnji, hrvatskog otpora, hrvatskih težnji za slobodom, hrvatske želje za povratkom na svoje istočne granice, na Dunav o kome pjeva i hrvatska himna, to je naš znak, naša odlučnost da želimo zaista mir, pomirbu, da želimo stvarati povjerenje za trajan život u budućnosti, da više nikada ne dopustimo ono što nam se dogodilo. I lijepo je rekao predsjednik Vlade Zlatko Mateša - gledajući ovu hirošimsku panoramu usred Europe - da ćemo nju lakše prebroditi, izgraditi u materijalnom smislu, ali da će biti teško svladati Hirošimu u našoj svijesti, u našem sjećanju. Ali nam, evo, i u ime Božjih zakona, i u ime ljudske razboritosti ništa drugo ne preostaje nego pregnuti na tome da što prije premostimo, što prije zaboravimo.“

A na kraju svog govora predsjednik Tuđman je dodao, navodimo:

„Strašni rat je iza nas, strahote koje smo pretrpjeli su iza nas. Sad je pred nama, netko je rekao, početak. Ja bih rekao, daleko smo na tom putu mirne integracije, pa prema tome, postigli smo i jako mnogo u tome da jedan drugome možete pružiti ruku vi koji ostajete, vi koji dolazite i koji ostajete ovdje da pomognete u obnavljanju kuća, cesta, domova. Da stvarate uvjete za suživot u interesu pojedinaca, u interesu svake općine, bez obzira na to je li u njoj bila većina hrvatskog ili srpskog pučanstva, svakog grada, svake županije, jer je to u interesu hrvatske države, samostalne i neovisne, suverene i demokratske hrvatske države koja je članica svjetske

organizacije Ujedinjenih naroda, koja je međunarodni subjekt bez koje se više ne može rješavati ništa na ovom području, jer je ta Hrvatska već dala svoj prilog u rješavanju krize u susjednoj Bosni i Hercegovini i jer je postigla visok stupanj na putu normalizacije odnosa sa susjednom Srbijom i Jugoslavijom. Prema tome, sve ovo što činimo nije samo u uskom lokalnom interesu, nego i u općehrvatskom, općeeuropskom, u interesu mira i budućnosti ovog kraja i Europe. Neka nam živi suživot hrvatskog naroda sa srpskim i drugim etničkim zajednicama na ovim područjima, neka nam živi jedina i vječna Hrvatska!“